

altid maa høre. Naar vi ikke gjøre Noget, faae vi at høre, at vi aldrig gjøre Noget for den fattige Mand, men kun tænke paa de Rige; men ville vi gjøre Noget, saa siger man, at det kan være meget rigtigt, at der gjøres Noget, men det er ikke det, der skulde gjøres. Da de Herrer paa den anden Side ved denne 2den Behandling forholdte sig taus, er det jo imidlertid muligt, at de have en Jølelse af, at det, vi foreslaa, er saa rigtigt, at de derfor ikke ville tale derom (En Stemme: Na nei!). Ja, saa er det den gamle Historie, at de Herrer finde, at der bør gjøres Noget, men ikke kunne blive enige om, hvad der bør gjøres, og derfor foretrække at indskrænke sig til en Kritik. Det er ogsaa en Maade at gjøre Noget paa.

Indenrigsministeren (Lobjens): Det vil jo ikke kunne være det ærede Thing ubekjendt, at flere af de Yttringer, som vi hørte fra den ærede sidste Taler, indeholdt væsentlige Urigtigbeder. Det blev navnlig fremhævet af den ærede Taler, at Regjeringen havde lagt Hindringer i veien for at afhjælpe virkelig Erang, og der blev i den Henseende henviset til tvende Love, nemlig Loven om Forhøjelsen af de Meniges Lønning og Invalideloven. Det vil dog ikke være fraværende for ærede Medlemmers Erindring, at Regjeringen her har forelagt Lovforslag om Forhøjelse af Invalidunderstøttelsen, og altsaa er det, at der skulde være en Modstand fra Regjeringens Side imod det Slags Understøttelser, saa vittelig urigtigt, at der end ikke i denne Sal kan være Noget, der kan nære Uvil om Urigtigheden deraf. Hvad det andet Spørgsmaal angaar, om de Meniges Lønning, da har min ærede Kollega Krigsministeren, da Forslaget fremkom, erklæret, at det selsomme Forslag havde han paatænkt at fremlægge, og at han saasnart han overhovedet kunde faae sit Forslag om Lønninger færdigt, skulde han strax indbringe det her i Thinget. Han erklærede sig villig til at støtte dette Forslag og støtter det endnu den Dag idag; han vil blot ikke have, at man skal stille de Ting ad, som høre sammen (Munterhed). Ja, om de Herrer end finde det muntert og lysteligt, at man nu i en Række af Aar har søgt at ville gjøre denne Afstillelse, og finde det mærkeligt, at Regjeringen ikke længer vil finde sig deri, kan jeg kun sige, at det er Regjeringens Pligt ligesaa vel at afhjælpe den ene Erang som den anden, og derfor mener den selvølgelig, at ville de Herrer vise Billighed til den ene Side, maa de udstrække denne ogsaa til andre Punkter, hvor det ikke kan negtes, at der er Erang tilstede. Under 1ste Behandling af den meget omtalte Lønningslovs blev det udtalt, at der var Erang tilstede; om Modaliteten deraf, hvor langt denne Erang strækker sig, kunde der vel være Uvil; men der blev ikke fra nogen Side udtalt Uvil om, at der var Erang at afhjælpe. At slige Udtalelser

kunne komme frem her i Thinget, som saa vittelig stride mod, hvad der er sket, og at man med en vis Glæde hører derpaa, undrer mig derfor; thi Sandheden bør have en vis Ret, og denne Ret, synes jeg, burde føre til, at man ikke symphiserede med Udtalelser, som jeg finder saa betydelig udenfor, hvad der er det virkelige Forhold. Jeg skal ikke opholde det ærede Thing med mange Ord med Hensyn til denne Sag, der foreligger; thi det er meget rigtigt, som det ærede Medlem bemærkede, at uagtet jeg maa erkjende, at der er foretaget Forandringer i denne Lov, som væsentlig forbedrer den, i Genhold til de Forhandlinger, som fandt Sted her sidst om selve Loven, saa er der dog Principer i Loven, som ikke have kunnet forandres; thi det er aabenbart, at hele Loven vilde være bortfalden, hvis de Principer, hvorpaa den er grundet, skulde være fjernede. De Principer, hvorpaa den er bygget, gaa ud paa, at Statskassen skal være den, som man kunde henvende sig til for at kræve Understøttelse med en ulimiteret Sum. Dette er vel modificeret noget ved at tage Kommunerne med, men derfor er dog Statskassen ikke stillet anderledes, end at den ogsaa med en ulimiteret Sum, skal udrede Understøttelse. Man har fremdeles givet Nødskrav paa Understøttelse udenfor de i Grundlovens § 84 nævnte Tilfælde, og man har indrettet det saaledes, at ordinerer Fattigunderstøttelse i Genhold til § 5 kan gives uden de i Grundlovens § 84 dertil knyttede Følger. Saa længe disse tre Punkter findes i Loven, kan jeg ikke give den min Understøttelse, og jeg maa derfor fra Regjeringens Standpunkt modsætte mig Lovforslaget i den Form, hvori det foreligger. Hvad det Vædringsforslag, der af Mindretallet er stillet dertil, angaar, da er det kun i uvæsentlige Punkter forandret fra, hvad det var sidst, og jeg kan for mit Bedkommende Intet finde at erindre imod det; jeg vil endog saa sige, at det store Tilskud, der er givet til Understøttelseskasjerne derigjennem, at saavel Statens som Kommunernes Indtægter af Brændevinsnæringen tildeles Kasjerne, findes der fra Regjeringens Side Intet at erindre imod. Dette Vædringsforslag, som jo i og for sig er et helt Lovforslag, kan jeg ganske slutte mig til, idet jeg dog, hvis det skulde blive vedtaget, maa forbeholde mig til 3die Behandling at foreslaa ganske enkelte, mindre væsentlige Forandringer deri, medens jeg derimod, som alt udtalt og ogsaa meget rigtigt fremfat af den ærede sidste Taler, ikke kan forandre min Stilling til Lovforslaget, da Principerne deri ikke ere forandrede, siden det sidst var til Behandling her.

Jugerslev: Jeg skal ikke opholde det ærede Thing ret længe, men der er fremkommet et Par Bemærkninger, jeg tror at personlig at besvare, fordi de være rettede rent personlig mod mig. Det ærede Medlem for Aarhus Amts 3die